

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobce: **Ing. V. T.**
místem podnikání Josefa Obadala 3401/21, Kroměříž
zastoupen advokátem JUDr. Oktaviánem Kociánem
sídlem Příkop 6, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 18. 7. 2018, č. j. 32147/18/5300-21443-701707

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Zlínský kraj, územní pracoviště v Kroměříži, platebním výměrem ze dne 21. 4. 2017, č. j. 939619/17/3304-50522-712170, vyměřil žalobci úrok z prodlení podle § 104 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v částce 2 207 Kč za nesprávné uvedení skutečností rozhodných pro stanovení daňové povinnosti v daňovém přiznání za jiné zdaňovací období, než do které příslušelo. Důvodem vyměření úroku z prodlení byla skutečnost, že žalobce přijal ve zdaňovacím období 4. čtvrtletí roku 2015 úplatu (za movité věci dle kupní smlouvy) a daň z této úplaty ve výši 63 000 Kč přiznal až ve zdaňovacím období 1. čtvrtletí 2016.
2. Odvolání žalobce proti platebnímu výměru žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a platební výměr potvrdil.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že složení kupní ceny za kupované nemovitosti do advokátní úschovy na základě svěrečné smlouvy ze dne 14. 12. 2015 nebylo zdanitelným plněním ve smyslu § 21 odst. 1 a 3 zákona o dani z přidané hodnoty. Dne 14. 12. 2015 s Ing. L. P. a M. P. uzavřel kupní smlouvu, jejímž předmětem byl prodej nemovitosti v k. ú. X. Téhož dne podepsaly smluvní strany se svěrečným správcem smlouvu o svěrenectví, na jejímž základě kupující Ing. L. P. a M. P. složili na účet svěrečného správce celou kupní cenu ve výši 10 935 910 Kč. Tuto skutečnost považuje žalovaný za zdanitelné plnění.
4. Citovaná kupní smlouva konstatovala, že kupní cena za převáděné nemovitosti bude uhrazena do advokátní úschovy, přičemž nebylo ujednáno, že tímto bude kupní cena uhrazena. Žalobce namítal, že složení kupní ceny do advokátní úschovy na základě svěrečné smlouvy nelze vztahovat ke kupní smlouvě ze dne 18. 1. 2016 uzavřené mezi těmito účastníky.
5. Mezi těmito účastníky byly v průběhu prosince 2015 a ledna 2016 podepsány dvě kupní smlouvy se stejným předmětem. Jelikož se však počátkem ledna 2016 ukázalo, že předmět v první kupní smlouvě není řádně vymezen, došlo dne 18. 1. 2016 ke zpětvzetí návrhu na vklad této kupní smlouvy do katastru nemovitostí. Napadené rozhodnutí bagatelizuje důvody zpětvzetí tohoto návrhu, ovšem takovýto postup byl projednán s příslušným katastrem nemovitostí. Současně se smlouvou z 18. 1. 2016 uzavřeli účastníci a svěrečný správce dodatek svěrečné smlouvy, v němž prohlásili, že složené finanční prostředky budou považovány za prostředky vložené v souvislosti s druhou kupní smlouvou (ze dne 18. 1. 2016).
6. Obě citované kupní smlouvy jsou samostatnými závazkovými vztahy bez jakéhokoliv vzájemného propojení. V případě první smlouvy nelze vyvozovat žádné právní následky ve vztahu k nabytí vlastnického práva a nelze z ní ani dovozovat žádné právní následky ve vztahu k dani z přidané hodnoty (dále také jen „DPH“). Je tedy nesmyslné tvrdit, že kupující složili v prosinci 2015 do svěrečné úschovy finanční prostředky ke smlouvě, která v té době neexistovala, neboť byla uzavřena až dne 18. 1. 2016.
7. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal, že složení finančních prostředků do úschovy svěřeneckého správce v prosinci 2015 posoudil jako úplatu na zdanitelné plnění ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty.
9. Pokud je před uskutečněním zdanitelného plnění přijata úplata na zdanitelné plnění, které je v okamžiku přijetí úplaty známé dostatečně určitě, vzniká povinnost přiznat daň z přijaté částky ke dni přijetí úplaty. Předmětná úplata se vztahovala k plnění, u kterého byly známy příslušné znaky uskutečnění zdanitelného plnění. Bylo rovněž zřejmé, že předmět úplaty a cena za movité věci ve výši 363 000 Kč včetně DPH zůstaly stejné i v nové kupní smlouvě ze dne 18. 1. 2016. Právě z tohoto jednání smluvních stran je patrné, že jejich vůle týkající se převodu vlastnického práva zůstala zachována, přestože došlo ke zpětvzetí návrhu na vklad do katastru nemovitostí a sepsání nové kupní smlouvy.
10. Složení finančních prostředků do úschovy dne 15. 12. 2015 tedy souviselo s kupní smlouvou ze dne 18. 1. 2016 a bylo úhradou kupní ceny mj. předmětných movitých věcí v celé její výši, tj. včetně DPH. Obě kupní smlouvy jsou samostatnými závazkovými vztahy, avšak ze zjištěných faktů je naprosto zřejmé, že finanční prostředky byly složeny do úschovy dne 15. 12. 2015 a po té byly použity na úhradu kupní ceny podle smlouvy ze dne 18. 1. 2016.
11. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

12. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex officio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
13. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
14. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
15. Spor mezi účastníky řízení spočívá v tom, zda žalobci byl správně vyměřen úrok z prodlení dle § 104 odst. 2 zákona o DPH v návaznosti na závěr žalovaného, že složení kupní ceny kupujícími do advokátní úschovy na základě svěřenecké smlouvy ze dne 14. 12. 2015 představuje úplatu na zdanitelné plnění ve smyslu § 21 odst. 1 a odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty podle kupní smlouvy ze dne 14. 12. 2015, resp. následně ze dne 18. 1. 2016.
16. Krajský soud v Brně o skutkově a právně obdobné věci téhož žalobce rozhodoval již rozsudkem ze dne 29. 6. 2020, č. j. 30 Af 43/2018-44. V něm dospěl k závěru, že vznik povinnosti k přiznání a odvodu DPH zákon nespojuje s platností smluv uzavřených mezi stranami, nýbrž s faktickou plnění mezi nimi. Soud neměl důvod se od závěrů vyslovených v uvedeném rozsudku odchylovat. V nyní projednávané věci proto soud v souladu s výše uvedeným rozsudkem č. j. 30 Af 43/2018-44 uvádí následující.
17. Podle § 21 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty platí, že daň je plátce povinen přiznat ke dni uskutečnění zdanitelného plnění, nebo ke dni přijetí úplaty, a to k tomu dni, který

nastane dříve, pokud zákon nestanoví jinak. Plátce daň uvádí v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém mu vznikla povinnost přiznat daň.

18. Správce daně i žalovaný posoudili složení předmětných finančních prostředků do advokátní úschovy v prosinci 2015 jako úplatu na zdanitelné plnění ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty.
19. Z obsahu správních spisů vyplývají pro věc rozhodné následující skutečnosti.
20. Dne 14. 12. 2015 uzavřel žalobce v pozici prodávajícího s kupujícími Ing. L. P. a M. P. kupní smlouvu, jejímž předmětem byl prodej nemovitostí v k. ú. Kroměříž.
21. Ze smlouvy vyplývá, že se smluvní strany dohodly, že kupní cena za převáděné nemovitosti činí 8 737 942 Kč bez DPH; s DPH je kupní cena za převáděné nemovitosti sjednána ve výši 10 572 910 Kč. Předmětem převodu vlastnického práva bylo i vybavení předmětné nemovitosti s tím, že smluvní strany se dohodly, že kupní cena za vybavení činí 300 000 Kč bez DPH (s DPH je ve výši 363 000 Kč). V čl. 4 smlouvy bylo ujednáno, že kupní cenu v celkové výši 10 935 910 Kč vč. DPH uhradí kupující do 7 pracovních dní od uzavření této smlouvy do advokátní úschovy JUDr. Oktaviána Kociána; podrobnosti poskytnutí kupní ceny kupujícími, jakož i vyplacení kupní ceny prodávajícímu upravovala svěrečnická smlouva uzavřená současně s kupní smlouvou mezi prodávajícím, kupujícími a JUDr. Oktaviánem Kociánem, advokátem.
22. Smlouva o svěření podle § 1746 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku z téhož data uváděla, že kupní smlouva tvoří přílohu této smlouvy a je její nedílnou součástí. Z čl. 2 svěrečnické smlouvy pak vyplývá, že složitelé se zavazují v termínu nejpozději do 5 dní od uzavření této smlouvy složit na zvláštní účet s názvem „advokátní úschova“ vedený na jméno advokáta, avšak určený výhradně pro prostředky třetích osob složených do advokátní úschovy advokáta k úhradě ceny dle čl. 4 kupní smlouvy částku každý celkem ve výši 5 467 955 Kč. Advokát prohlašuje, že přijme tuto částku do úschovy a složitelé se tímto vzdávají ve prospěch advokáta svého dispozičního práva k takto složeným penězům po dobu, než nastane předvídaná skutečnost či uplyne doba pro ukončení úschovy (správy). Advokát se zavazuje neprodleně po přijetí částky ve výši 10 935 910 Kč na svůj účet úschovy vydat o přijetí peněz potvrzení zasílané složitelům a příjemci. V čl. II odst. 2 této smlouvy je uvedeno, že složitelé dávají svolení a příkaz k tomu, aby po splnění podmínek uvedených níže v čl. III. této smlouvy byly peníze složené v částce 10 935 910 Kč do úschovy vyplaceny advokátem v souladu s touto smlouvou příjemci, složitelům a příslušnému finančnímu úřadu. V čl. III. jsou pak upraveny podmínky výplaty uvedené částky z úschovy a vydání listin z úschovy. Složitelé dali advokátovi pokyn, aby složenou částku ve výši 10 935 910 Kč vč. DPH vyplatil z úschovy (správy majetku) příjemci tak, že: a) částku ve výši vyplatí 10 110 074 Kč bezhotovostním převodem na účet příjemce ve lhůtě do 7 dnů počítané ode dne předložení výpisu z katastru nemovitostí prokazujícího provedení vkladu podle kupní smlouvy, b) částku ve výši 437 436 Kč vyplatí z úschovy (správy majetku), a to ve lhůtě posledně citované na účet správce daně, a to jako daň z nabytí nemovité věci, c) částku ve výši 170 600 Kč vyplatí z úschovy (správy majetku) ve shora uvedené lhůtě na účet p. M. P. a d) částku ve výši 217 800 Kč vyplatí z úschovy (správy majetku), a to ve shora uvedené lhůtě na účet Ing. L. P. Částky pod písmeny c) a d) představují úhradu aktuálně dlužné částky dle dohody o užívání společné věci uzavřené mezi složiteli a příjemcem. V čl. IV. odst. 1 citované smlouvy je pak upraveno, že v případě, že dojde

k pravomocnému zamítnutí návrhu na vklad práva dle kupní smlouvy do katastru nemovitostí, vrátí advokát do 7 následujících pracovních dnů celou složenou částku zpět složitelům. V čl. IV. odst. 3 je stanoveno, že v případě, že ve lhůtě do 31. 3. 2016 nedojde k tomu, že by byl advokát povinen dle této smlouvy platit složené finanční prostředky dle čl. III. písm. a) této smlouvy, je advokát povinen dosud nevyplacené a složené finanční prostředky vrátit složitelům na bankovní účet, ze kterého byly složené finanční prostředky zaslány na účet advokáta, nehodnou-li se smluvní strany jinak.

23. Smluvní strany dále dne 18. 1. 2016 uzavřely obdobnou kupní smlouvu o převodu nemovitostí a vybavení, a to z toho důvodu, že předcházející kupní smlouva z prosince 2015 byla z pohledu katastrálního úřadu vadná, proto byl dne 18. 1. 2016 vzat zpět návrh na vklad kupní smlouvy ze dne 14. 12. 2015. V rámci daňového řízení zástupce žalobce uvedl, že následně vznikla povinnost prostředky uložené v úschově vrátit složitelům, ovšem stejný den uzavřeli účastníci smlouvy ze dne 14. 12. 2015 další kupní smlouvu a byl uzavřen dodatek svěřenecké smlouvy, podle něhož nebyly uložené prostředky vráceny složiteli, ale byly použity jako prostředky složené na úhradu kupní ceny z kupní smlouvy ze dne 18. 1. 2016. Předmětné finanční prostředky tak zůstaly uloženy na účtu advokáta.
24. Pokud jde o shora citovaný dodatek č. 1 ke smlouvě o svěřenectví ze dne 18. 1. 2016, ten v čl. 1 uvádí následující: 1) složitelé, příjemce a svěřenecký správce uzavřeli dne 14. 12. 2015 smlouvu o svěřenectví, na jejímž základě byla do úschovy svěřeneckého správce složena částka ve výši 10 935 910 Kč, a to jako kupní cena nemovitostí specifikovaných v čl. I. 1 smlouvy o svěřenectví, 2) návrh na vklad kupní smlouvy ze dne 14. 12. 2015, jejímž předmětem byl prodej nemovitostí specifikovaných v čl. I. 1 smlouvy o svěřenectví, byl podáním ze dne 18. 1. 2016 vzat zpět a vkladové řízení vedené Katastrálním úřadem pro Zlínský kraj bylo zastaveno. Složitelé a příjemce současně uzavřeli novou kupní smlouvu, jejímž předmětem jsou nemovitosti specifikované v čl. I. 1 smlouvy o svěřenectví, 3) smluvní strany za účelem vypořádání kupní ceny složené do úschovy svěřeneckého správce uzavírají tento dodatek, jímž ujednávají, že lhůta dle čl. IV. 3 smlouvy o svěřenectví se mění, a to tak, že ust. čl. IV. 3 smlouvy o svěřenectví nově znít takto: 3) *V případě, že ve lhůtě do 31. 4. 2016 nedojde k tomu, že by byl advokát povinen dle této smlouvy vyplatit složené finanční prostředky dle čl. III odst. 1 písm. a) této smlouvy, je advokát povinen dosud nevyplacené a složené finanční prostředky vrátit složitelům na bankovní účet, ze kterého byly složené finanční prostředky zaslány na účet advokáta a současně jim vydal listiny uvedené v čl. II. 3 písm. b) a c). Toto neplatí, dohodnou-li se smluvní strany jinak.* 4) *ostatní ustanovení Smlouvy o svěřenectví se nemění a zůstávají v platnosti.*
25. Kupující M. P. správci daně uvedl, že při sjednání kupní smlouvy byly všechny smluvní strany přítomny, byla dohodnuta kupní cena v režimu s DPH, následně byly vyhotoveny originály kupních smluv, vč. souvisejících dokumentů. Poté se postupovalo v souladu s kupní smlouvou, tzn., že došlo k úhradě a dále k převodu nemovitostí v katastru. Důvodem zpětvzetí návrhu na vklad vlastnického práva k předmětným nemovitostem byly drobné formální chyby v přepočtu podílu na společných částech nemovitostí a po opravě této formální chyby došlo k novému podání.
26. Kupující Ing. L. P. popsal, že došlo k dohodě mezi spolumajiteli domu, že podíl Ing. T. odkoupí zbývajících dva spolumajitelé. Daňoví specialisté a právníci se shodli na prodeji domu s tím, že součástí bude odvod DPH V. T. a dojde k nárokování vratky DPH. Takto to bylo popsáno i ve smlouvě, cena byla uvedena bez DPH, byla vyčíslena daň a cena včetně DPH. Peníze vč. DPH byly v prosinci 2015 poukázány do úschovy, přičemž

v okamžiku zápisu do katastru nemovitostí byl očekáván od p. T. daňový doklad, ze kterého bude patrný nárok na vratku DPH. Doklad byl několikrát urgován, až bylo sděleno, že prodávající má za to, že celá částka náleží jemu. Rovněž obdobně jako předchozí kupující popsal důvody zpětvzetí návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí ohledně smlouvy z prosince 2015. Kupní smlouva z roku 2015 byla opravena, aniž by bylo dotčeno ujednání o ceně a způsobu úhrady.

27. Posledně citované vyjádření kupujícího Ing. L. P. podle přesvědčení soudu přiléhavě popisuje situaci, která vyplývá i ze shora citovaných kupních smluv, ze smlouvy o svěřenectví i z dodatku č. 1 k této smlouvě o svěřenectví. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že složení předmětných finančních prostředků za prodej movitých a nemovitých věcí do úschovy na základě smlouvy o svěřenectví ze dne 14. 12. 2015 je nutno posoudit jako úplatu za zdanitelné plnění ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. V obou kupních smlouvách bylo shodně stanoveno, že sjednaná kupní cena bude uhrazena kupujícím do 7 pracovních dní od uzavření smlouvy do advokátní úschovy JUDr. Oktaviána Kociána, přičemž podrobnosti poskytnutí kupní ceny kupujícími, jakož i vyplacení kupní ceny prodávajícímu upravovala svěřenecká smlouva, resp. její dodatek. Ohledně úhrady kupní ceny kupujícími tedy bylo ujednáno, že kupní cena bude uhrazena do advokátní úschovy JUDr. Oktaviána Kociána; ten se nestal jejich vlastníkem, ale vázala jej povinnost při splnění podmínek vydat prostředky prodávajícímu, příp. za splnění jiných podmínek je vrátit kupujícím. Uložení peněžních prostředků do úschovy je tak nutno chápat jako přijetí úplaty prodávajícím ve smyslu § 21 odst. 1 věta první zákona o dani z přidané hodnoty.
28. Námitka žalobce, že složení kupní ceny do advokátní úschovy na základě svěřenecké smlouvy ze dne 14. 12. 2015 nelze vztahovat ke kupní smlouvě ze dne 18. 1. 2016, není důvodná. Podle § 553 odst. 2 občanského zákoníku platí, že byl-li projev vůle mezi stranami dodatečně vyjasněn, nepřihlíží se k jeho vadě a hledí se, jakoby tu bylo právní jednání od počátku. Je tak zřejmé, že nesrozumitelnost a neurčitost právního jednání lze zhojit tím, že se nesrozumitelný nebo neurčitý projev vůle mezi stranami dodatečně vyjasní, přičemž v takovém případě se hledí jakoby tu bylo právní jednání od počátku. V rámci daňového řízení bylo jednoznačně prokázáno (ostatně žalobce ani tuto skutečnost nečiní spornou), že kupní smlouva ze dne 14. 12. 2015 obsahovala vady v označení spoluvlastnických podílů některých převáděných nemovitostí, proto byla nahrazena opravenou kupní smlouvou ze dne 18. 1. 2016. Vůle smluvních stran trvající od prosince 2015 převést na kupující vlastnické právo k nemovitostem specifikovaným ve smlouvě se však ani po úpravě kupní smlouvy (resp. po jejím zrušení a nahrazení smlouvou novou v lednu 2016) nezměnila. Složení peněžních prostředků do úschovy tak od počátku souviselo s kupní smlouvou uzavřenou v prosinci 2015, která byla následně nahrazena kupní smlouvou z ledna 2016.
29. Nadto lze připomenout, že z judikatury správních soudů vyplývá, že i v případě absolutní neplatnosti smlouvy by tato skutečnost nemusela mít vliv na daňovou povinnost prodávajícího, neboť ani absolutně neplatné právní jednání ještě *a priori* neznamená, že je jednání (smlouva) irelevantní z daňového hlediska (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2011, č. j. 9 Afs 81/2010-180). Pokud jde o daň z přidané hodnoty, pak § 36 zákona o dani z přidané hodnoty výslovně stanoví, že základem daně je vše, co jako úplatu obdržel nebo má obdržet plátce za uskutečněné zdanitelné plnění, vč. částky na úhradu spotřební daně od osoby, kterou je zdanitelné plnění uskutečněno, nebo

od třetí osoby, bez daně za toto zdanitelné plnění. Pokud bylo plnění fakticky poskytnuto (kupujícími byly v prosinci 2015 složeny peněžní prostředky do advokátní úschovy), došlo k přijetí úplaty ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty a kupujícímu vznikla povinnost platit DPH. Vznik povinnosti k přiznání a odvodu DPH totiž není spojen s platností smluv uzavřených mezi stranami, nýbrž s fakticitou plnění mezi nimi (přiměřeně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Afs 27/2013 – 21).

30. Podle § 104 odst. 2 zákona o DPH platí, že pokud plátce uvedl skutečnosti rozhodné pro stanovení daně v daňovém přiznání za jiné zdaňovací období, než do kterého příslušely, a snížil tím v tomto zdaňovacím období daň, správce daně daň za zdaňovací období, ve kterém měla být uplatněna, dodatečně nevyměří, ale uplatní úrok z prodlení podle daňového řádu z částky daně uvedené v daňovém přiznání za nesprávné zdaňovací období za každý den krácení státního rozpočtu. Úrok z prodlení je splatný ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení platebního výměru.
31. Na základě výše uvedeného se soud ztotožnil se správními orgány, že daň z prodeje movitých věcí měla být odvedena ve zdaňovacím období 4. čtvrtletí roku 2015. Vzhledem ke skutečnosti, že byla odvedena až ve zdaňovacím období 1. čtvrtletí roku 2016, postupovaly správní orgány správně, pokud podle § 104 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty (ve znění účinném do 30. 6. 2017) uplatnily u žalobce úrok z prodlení za nesprávné uvedení skutečností rozhodných pro stanovení daňové povinnosti v daňovém přiznání za jiné zdaňovací období (1. čtvrtletí 2016), než do kterého příslušelo (4. čtvrtletí 2015).
32. Námitka nesprávného posouzení této otázky žalovaným tak není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

33. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Dokazování listinami přiloženými k žalobě soud v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, neprováděl, neboť tyto listiny jsou součástí předloženého správního spisu.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. srpna 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu